

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ioanni Militi. 326.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

coërce. Maximum enim terrenorum omnium membrorum lingua est, ut quæ ægrè retineri possit.

Ioanni Militi. 326.

Singulari tuæ audaciæ, ô Ioannēs, finem iam impone, ingentem atque circumactu difficilem operum tuorum improbitatem mentis oculis intuere. Atque vel ut legitimus miles ad conferenda cum barbaris prælia te instrue: aut ut modestus plebeius vrbi te ostende, atque ut par est, te gere.

Eidem. 327.

Monachorum ædiculas, ut ad me allatū est, subis, atque agricolatum manipulos rapis, ut eos depræderis. Ac præterea improbum dogma ipforum auribus instillas, illudque firmo animo tueris. Vide igitur, ne tempestatis cuiuspiam periculum facias, iustaque cæcitate afficiaris, nimirum & hic oculorum detrimento mulctatus, & illic igni seruandus.

Anatolio. 328.

Ephes. 4. Blasphemiâ vsque adeo clamor, & indignatio & ira grauior est, ut etiam priorem hac illam magnus atque ingenti animo præditus Paulus collocarit. Quod autem blasphemus ille dictus sit, atque intelligatur, qui Deo contumeliam infert, nemini vnquam incognitum fuit. Quare cum ira, quæ blasphemia grauior est, & per quam omne malorum genus in mundum irrepit, labores: aut hanc quoque desere, aut cum blasphemus appellaris, merito a inimicis cruciatum ne concipe.

Eidem. 329.

Nonnulli te intemperantem linguam habere cauillantur, fontiumque maledicentiæ flumen esse, ipsius fluentia copiose profusæque tum excipiens, tum eructans: quæ quidem in supplicij & cruciatus mare hominem coniciunt. Quem si effuge-

γὰρ ἀπάντων τῶν γήινων μελῶν ἡ γλῶσσα, ὡς δυσκἀθεκτὸς ἔστιν.

Ἰωάννη στραπότη. τκτ.

Πᾶσαι λοιπὸν, Ἰωάννη, τῆς παντολμίας βλέποντες τὴν μεγάλην καὶ δυσέλεκτον τῶν ἔργων σου κακίαν· ἢ ὡς ὀπλίτης νόμιμος, καὶ στραπότης ἐνθουσιαστος, πρὸς τὰς μάχας τῆς ἐκράτειρας πασθόμενος· ἢ ὡς δημότης εὐτακτος ἐν ἀγέῃ φαινόμενος, καὶ πάντοτε ἀνατρεφόμενος.

Τῷ αὐτῷ. τκζ.

Οἰκίσκοις, ὡς ἔγγων, ἐπέρχη μοναχῶν, καὶ δράγματα ἀρπάξεις γεωργῶν, πρὸς τὸ ληΐσαι τοὺς καὶ δόγμα Φαῦλον κατηχῶν, καὶ τὸ τετράρως ὑποφραχῶν. ἄθρει τοίγυν, μήπιος σάλας περραθῆς, καὶ πῆρσιν δικταίης ὑποστῆς, εἰ αὐθιγα μὴ πνύσῃ παρδουόμενος, ἐκείσε δὲ πρὸς φυλαχθῆς σόμενος.

Ἀνατολίῳ. τκη.

Τοσοῦτον βλασφημίας κραυγὴ καὶ θυμὸς καὶ ὄργη διενηνοχεν, ὅτι πρῶτον ταύτης σκείνην, ὁ μέγας καὶ μεγαλόφρων τέθεικε Παῦλος, ὅτι δὲ βλάσφημος, ὁ εἰς θεὸν ἐξυβείζων, καὶ ἔρηται καὶ νεύεται, ἔδεις ἠγνόησε ποτε· εἰ τοίγυν τὴν χεῖρνα τῆς βλασφημίας καίτησαι ὄργην, δι' ἧς πάντα εἰσκαμάζει τὰ Φαῦλα τῷ εἴῳ, ἢ καὶ ταύτῃ κατὰ λιπέ, ἢ μὴ ἄλλυε καλῶς μένος βλάσφημος.

Τῷ αὐτῷ. τκθ.

Τινὲς σε γλῶσσαν ἔχειν ἀκρατῆ καὶ μαρδύσι, καὶ τῶν πηγῶν τῆς λοιδωρίας ὑπάρχειν ποταμὸν, τὰ σκείνης δαμῆλως καὶ δεχόμενον καὶ ερευρόμενον ρεύματα, ἀπὸ εἰς θάλασσαν ἐμβάλλει πιμωσίας, ἢ, εἰ θέλεις σκφυγῆν.